

Zategadelj je stol sedmorice, odd. B, ničnostno pritožbo v varstvo zakona smatral utemeljeno ter je po § 292. razsodil v gornjem zmislu.

Gerkič.

Iz upravne prakse.

Proti administrativnim razsodbam pokrajinske uprave za Slovenijo oziroma njenih oddelkov (n. pr. v vodopravnem postopanju) ministerialni rekurz ni dopusten.

(Odločba oddelka za kmetijstvo v Ljubljani.)

Razlogi:

Priziv se je moral zavrniti a limine kot nedopusten v smislu tuuradnega pravnega poduka o nedopustnosti nadaljne pritožbe. Tozadevna prizivna izvajanja so pogrešena in ne-utemeljena. Pokrajinska uprava rešuje slej ko prej slične pritožbe v smislu naredbe narodne vlade z dne 14. novembra 1918., št. 111 U. l. v zadnji inštanci in ni proti njenim razsodbam drugih pravnih lekov nego pritožba na upravno sodišče ozir. državni svet. Prizivateljica se sklicuje v utemeljevanju svojega priziva na ustavo in na uredbo ministrstva za kmetijstvo in vode ter trdi, da je zgoraj navedena naredba narodne vlade svojo pravno moč izgubila. To naziranje je napačno in docela pogrešno. Čl. 130. ustave določa, da obdrže začasni zakoni, uredbe, pravilniki in odločbe ministrskega sveta in drugi akti in odloki zakonskega značaja, kar jih je bilo izdanih od dne 1. decembra 1918. dalje do dneva proglasitve ustave, še dalje svojo veljavo kot zakon, dokler se ne izpremene ali ne ukinejo. Vlada pa je dolžna v roku enega meseca od proglasitve ustave vse te začasne zakone, uredbe itd. predložiti zakonodajnemu odboru v pregled. Nepredloženi začasni zakoni, uredbe itd. prenehajo veljati. To določilo ustave je povsem jasno. Predložiti so se morale zakonodajnemu odboru v pregled le naredbe zakonskega značaja, ki so zagledale dan po 1. decembru 1918. Naredb narodne vlade, izdanih pred 1. decembrom 1918. ni bilo predložiti in takih naredb zato

tudi ni mogoče izpodbijati na temelju ustave; njih veljavnost traja tudi še po 28. juliju 1921 dalje, razen če iz kakega drugega razloga niso izgubile svoje pravne moči.

Naredba narodne vlade z dne 14. novembra 1918. je bila izdana sporazumno z Narodnim Većem v Zagrebu in jej pristoja moč osnovnega zakona. V tej naredbi je pod točko I. kot občno temeljno pravilo izrečeno, da upravlja narodna vlada SHS v Ljubljani ozemlje Slovenije kot najvišje upravno oblastvo. Meseca februarja 1919. je bila ta najvišja upravna oblast izročena deželni vladi za Slovenijo. Na tem ni izpremenila, kakor to trdi prizivateljica, uredba o ustroju ministrstva za kmetijstvo in vode z dne 8. julija 1919., št. 132/19 Ur. l. ničesar. Nasprotno, ta uredba le potrjuje in sankcionira začasni zgoraj orisani pravni položaj s tem, da določa v čl. 64 (prehodne naredbe) sledeče:

»Sedanje pokrajinske kmetijske in veterinarske naprave, kakor tudi vsa druga jim podrejena oblastva naj še nadalje izvršujejo na dotičnih ozemljih posle skladno s t a m v e l j a v n i m i z a k o n i t i m i n a r e d b a m i i n p r a v i l n i k i.«

Po uveljavljenju ustave je ostala začasna prejšnja pokrajinska uprava — čl. 134. ustave — na čelu s pokrajinskim namestnikom, ki vrši svojo oblast temeljem prejšnjih zakonov in naredb. Pokrajinska uprava je tudi danes najvišje upravno oblastvo v Sloveniji. Oddelek za kmetijstvo pri pokrajinski upravi je obdržal po uveljavljenju ustave vse tiste posle, ki so bili prej izročeni bivšemu poverjeništvu, med drugimi tudi končnoveljavno razsojanje v vodno-pravnem postopanju.

Odprta ostaja le pot na upravno sodišče. To je zopet le v skladu z ustavo, ki predvideva napram razsodbam in odlokom oblastnih uprav samo pritožbo na upravna sodišča.

Ker pravno torej ne obstoja upravna prizivna instanca, podpisani oddelek nima zakonitega povoda, predložiti priziv ministrstvu za kmetijstvo in vode in ga je moral zato a limine zavrniti.

Dr. Spiller-Muys.

